Gebetbuch

für

Israelitische Soldaten

im

Kriege.

Gebetbuch

für

israelitische Soldaten

im Kriege.

Genehmigt mit Erlaß des k. u. k. Kriegsministeriums
Abt. 9, No. 10.424 von 1914.

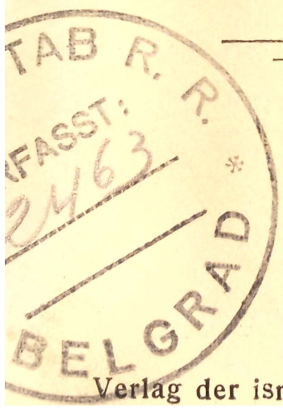

WIEN 1914.
Verlag der israelitischen Kultusgemeinde Wien.

Inhaltsverzeichnis.

Seite

Gebet für den Kaiser 4
Morgengebet 5
Das Bekenntnis Israels 6
Das tägliche Hauptgebet 10
Schlußgebet 21
Gebet der Leidtragenden (Kaddisch) 24
Nachtgebet 27
Gebet für die hohen Feste 28
Gebet um Abwehr der Gefahr (Un'sanneh taukef) 33
Für den Versöhnungstag 38
Sündenbekenntnis (Widduj) 41
Am Ausgang des Versöhnungstages 43
Für die Festtage 48
Psalmverse 50

Gebet für den Kaiser.

Allmächtiger Gott und Weltenherr! Der Du Könige und Fürsten hast erkoren und berufen, daß sie in Weisheit und Gerechtigkeit ihr Volk regieren, verleihe Deinen göttlichen Schutz und Beistand unserem Fürsten und Herrn, Deinem Gesalbten, unserem Kaiser

Franz Josef dem Ersten.

Mehre seine Tage und kröne ihn mit Sieg und Ruhm und Herrlichkeit. Segne alle Angehörigen des erlauchten Fürstenstammes!

Segne unser Heer!

Segne das gesamte Vaterland, daß Eintracht und Friede seine Stämme einige, Licht und Wissenschaft das Volk erhöhe, Tugend und Gottesfurcht die innere Lebenskraft im Volke sei, Amen!

Morgengebet.

אֱלֹהַי, נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה
מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ
בִּי לֶעָתִיד לָבוֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה
אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים
אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת
לִפְגָרִים | מֵתִים:

Mein Gott, die Seele, die Du mir gegeben, ist rein und ohne Fehl. Solange Odem in mir waltet, bete ich Dich an, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Werke, Herr aller Seelen! Gepriesen seist Du, Gott, der Du mir eine unsterbliche Seele gegeben!

Das Bekenntnis Israels.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ
הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נוֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ

בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃ לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי
בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל
תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם
אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ
אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים
אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

Höre Israel, der Ewige, unser Gott,
ist ein einiger Gott!

Gelobt sei der Name seiner ruhmreichen Herrschaft immer und ewig.

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, mit ganzer Seele und ganzem Vermögen. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben. Du sollst sie deinen Kindern einschärfen und immer davon reden, wenn du zu Hause sitzest oder des Weges gehst, wenn du dich niederlegst und

wenn du auferstehst. Binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnbinde zwischen deinen Augen. Und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Tore.

Werdet ihr meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, mit euerem ganzen Herzen und mit eurer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, — so will ich eurem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, Most und Oel einsammelst; und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest und satt werdest. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht verführt werde; daß ihr etwa abweichet und anderen Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen; er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen komme; die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmt euch diese Worte zu Herzen und zu Gemüte, bindet sie zum Zeichen an die Hand und traget sie als Stirnbinde zwischen eueren Augen. Lehret sie euere Söhne, um beständig davon zu sprechen, wenn du zu Hause sitzest oder des Weges gehst, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst. Schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Tore. Damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, das der Ewige eueren Eltern zugeschworen, es ihnen zu geben,

lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

Ferner sprach der Ewige zu Mose wie folgt: Rede mit den Kindern Israel und sage ihnen, sie sollen an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen in jeglichem Geschlecht und an diese Schaufäden eine Schnur von purpurblauer Wolle befestigen. Sie sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie haltet; nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Ihr werdet dadurch meiner Gebote eingedenk sein, sie halten euerem Gott heilig sein. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus Aegypten geführt habe, euer Gott zu sein. Ich bin der Ewige, euer Gott!

Das tägliche Hauptgebet.

אֲדֹנָי, שְׂפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקֹנֵה הַכֹּל, וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת, וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

(in den zehn Bußtagen:)

(זָכְרֵנוּ לַחַיִּים, מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים.)

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי, מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה, רַב לְהוֹשִׁיעַ. (מַשִּׁיב הָרוּחַ, וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם (im Winter:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד, מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת, וּמִי דּוֹמֶה לָךְ, מֶלֶךְ, מֵמִית וּמְחַיֶּה, וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

(in den zehn Bußtagen:)

(מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים, זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.)

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ, וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ, וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־
יוֹם יְהַלְלוּךָ, סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הָאֵל (הַמֶּלֶךְ
הַקָּדוֹשׁ: (in den zehn Bußtagen

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת, וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה,
חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ,
חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ, וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לַעֲבוֹדָתֶךָ, וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ, כִּי חָטָאנוּ, מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ
כִּי פָשָׁעְנוּ, כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ,
חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ, וְרִיבָה רִיבֵנוּ, וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה
לְמַעַן שְׁמֶךָ, כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ,
גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא, הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה, כִּי תְהִלָּתֵנוּ
אָתָּה, וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ, כִּי אֵל,
מֶלֶךְ, רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ,
רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־
כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה, וְתֵן (*טַל וּמָטָר לִ) בְּרָכָה

*) Im Winter.

עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ, וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ
כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ, וְיָא נֵס לְקַבֵּץ
גָּלֻיּוֹתֵינוּ, וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה, וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה,
וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה, וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ, אַתָּה יְיָ
לְבַדְּךָ, בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט: (in den zehn
Bußtagen: הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה, וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה
כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ, וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ, וְהַזֵּדִים מְהֵרָה
תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ, בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, שֹׁבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים, וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְעַל־פְּלֵיטַת סוֹפְרֵיהֶם, וְעַל־גֵּרֵי
הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ, יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְתֵן שָׂכָר
טוֹב לְכֹל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת, וְשִׂים חֶלְקֵנוּ
עִמָּהֶם לְעוֹלָם, וְלֹא נֵבוֹשׁ, כִּי־בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב, וְתִשְׁכֹּן
בְּתוֹכָהּ, כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ, וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ

כְּגַן עוֹלָם, וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ, וְקַרְנוֹ
תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ, כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ,
וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ, כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ
תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה, וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם
אַל־תְּשִׁיבֵנוּ, כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם.
וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ, וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל
וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן, וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד
עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ, הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ, מָגֵן יִשְׁעֵנוּ, אַתָּה
הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ, וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ, עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ, וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת
לָךְ, וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ, וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת, עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ, וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ, מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ.

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ, מַלְכֵּנוּ, תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

(in den zehn Bußtagen:)

(וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:)

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה, וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת, הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַטּוֹב שִׁמְךָ, וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם, טוֹבָה וּבְרָכָה, חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ, אָבִינוּ, כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, תּוֹרַת חַיִּים, וְאַהֲבַת חֶסֶד, וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ, לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

[am Nachmittag und Abend:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם, כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ, אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.]

(in den zehn Bußtagen:)

(בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה, נִזָּכֵר
וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, לְחַיִּים
טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי, נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע, וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה,
וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם, וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה:
פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ, וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם, וְקַלְקֵל
מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ,
עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ, הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ, יְיָ, צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה
שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־
יִשְׂרָאֵל. וְאִמְרוּ אָמֵן:

Preis Dir, Du unser Herr, Gott Abrahams,
Gott Isaks und Gott Jakobs, unsrer Ahnen,
Erhabener, Ehrfurchtgebietender,
Dem untertan des Weltalls ewige Bahnen;
Der uns in Güte Gnade stets erwiesen, —
Den Vätern treu gedenkend fromme Tat,
Erlösend einst den Kindeskindern naht,
Schild Abrahams, Dein Name sei gepriesen!

Allmächtiger in Ewigkeit! Dein Ruf
Erweckt zum Sein erbarmungsvoll die Toten,
Dein starker Arm erhält die Lebenden
Und sendet Kranken Deines Heiles Boten.
Du stützest Fallende, brichst Knechtesbann
Und wahrst die Treue, denen Du geboten,
Im Staub zu ruh'n; wer gleicht Dir, Herr, an
Macht?
Wir preisen Dich, der Du belebst die Toten.

Gleich Deinem Namen bist Du heilig, Herr,
Und Heilige lobsingen Dir ohn' Ende.
Du gibst dem Menschen Einsicht und Verstand,
Dem Sterblichen der Weisheit Gnadenspende,
Verleihe uns von Deinem Segensquell,
O Herr! den Geist der Einsicht und Erkenntnis.
Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott,
Der liebreich uns begnadigt mit Verständnis.

O führe, unser Vater, uns zurück
Zum Urquell Deiner Lehre, Deiner hehren,
Bring Deinem Dienste uns, o König, nah',
Daß wir in Reue uns zu Dir bekehren;
Verzeih uns, denn wir haben oft gefehlt,
Vergieb, wir wandelten des Frevels Pfade.
Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott,
Der überreich Verzeihung übt und Gnade.

Schau' unsere Not und führe unsren Streit,
Befrei' uns Deines heiligen Namens wegen.
Genesung winkt, wenn Deine Heilung naht,
Und Hilfe uns, wo Deiner Hilfe Segen.

So bringe Heilung unsren Wunden all,
Getreuer Arzt, barmherzig ist Dein Wesen:
Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott,
Du machst die Kranken Israels genesen.

Herr, unser Gott! o segne uns dies Jahr,
Gib seinen Früchten glückliches Gedeihen;
O wolltest Du mit Regen und mit Tau
Dem Erdreich Deines Segens Kraft verleihen!
Laß uns gesättigt sein von Deinem Gut
Und, wie den guten Jahren, also wahre
Auch Deinen Segen unsrer Lebenszeit:
Gepriesen, Herr! Du segnest uns die Jahre.

Laß der gewaltigen Posaune Ton
Zu unserer Befreiung laut erschallen,
Erhebe das Panier und sammle sie,
So der Zerstreuung Los anheimgefallen.
Und führe von der Erde fernen Enden
Zusammen wieder unsres Volks Genossen:
Gepriesen sei, o Ewiger, unser Gott,
Du sammelst jene, die Du einst verstoßen.

Setz' Führer wieder ein, die über uns
Wie in vergang'nen Tagen sorgend walten;
Es sei Dein Wille, banges Leid und Weh,
Allmächtiger, stets von uns fern zu halten.
Beherrsche Du uns voll Barmherzigkeit,
Laß im Gericht Dein Wort für uns erschallen:
Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott,
Du hast an Recht und Tugend Wohlgefallen.

Und mach' die Pläne derer hoffnungslos,
Die uns verleumden; führe bald von hinnen
Der Feinde Frevel, die im Uebermut
Dir widerstehn mit trotzigem Beginnen;
Zernichte ihn, o Herr, in unseren Tagen!
Gepriesen seist Du, unser Gott und König,
Du brichst mit starkem Arm der Feinde Macht
Und machst die Uebermüt'gen untertänig.

Laß Dein Erbarmen auf den Frommen ruh'n,
Auf Deines Volkes Greisen und Gelehrten;
Auf allen denen, die aus Frömmigkeit
Zu Deinem heiligen Namen sich bekehrten.
Erbarme ihrer Dich, die Dir vertrau'n,
Teil' ihnen mit von unsrem Heilsbesitze,
Laß uns nicht untergehn, wir bau'n auf Dich:
Preis Dir, o Herr, der Frommen Schutz und Stütze.

O Ew'ger, kehre nach Jerusalem,
Nach Deiner Stadt, bald voll Erbarmen wieder;
Laß, wie Dein Mund es einst verheißen hat,
In ihrer Mitte Dich aufs neue nieder;
Laß sie zum ew'gen Bau uns bald erstehen,
Uns Davids Thron in ihrer Mitte schauen.
Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott,
Du wirst Jerusalem uns neu erbauen.

Erwecke Davids, Deines Knechtes, Sproß
In unsren Tagen, Ewiger, zum Leben;
Mit Deiner Hilfe möge seine Macht
Und seine Herrschaft herrlich sich erheben;
Denn Deiner Hilfe harren wir, o Herr,
Mit jedem Tage hoffnungsfroh entgegen.

Gepreisen seist Du, Ewiger, unser Gott,
Der uns ersprießen läßt des Heiles Segen.

Hör unsere Stimme, Ewiger, unser Gott,
Und sei uns gnädig; nimm mit Wohlgefallen
Und mit Erbarmen unsre Bitten an;
Du bist der Gott, vor dessen Ohr erschallen
Das Flehen darf und brünstiges Gebet;
Laß uns nicht leer von Deinem Antlitz gehen,
Du hörst barmherzig Israels Gebet.
Preis Dir, allgüt'ger Gott! Du hörst das Flehen.

Es sei Dir wohlgefällig Israel, Dein Volk
Und sein Gebet! Herr, laß es wiederkehren
Zum heil'gen Dienst in Deinem Heiligtum;
Nimm liebevoll von Israels Altären
Die Feieropfer an für alle Zeit.
Auf Deine Wiederkehr nach Zion bauen
Laß uns erbarmungsvoll! Preis Dir, o Herr,
Der seine Hoheit läßt in Zion schauen.

Dank, Ewiger, Dir, Du unsres Lebens Hort,
Schild unsres Heils für ewige Geschlechter,
Wir preisen Dich als unsres Lebens Herr,
Und rühmen Dich als unsrer Seelen Wächter;
Und ob der Wunder und der Gnaden all,
Die wir vom Morgen bis zum Abend schauen.
Wie endlos Dein Erbarmen, Deine Huld,
O Herr, auf den seit Anbeginn wir bauen!

Ob alles dessen sei gebenedeit
Dein Name, unser König, und erhoben
In Ewigkeit; und alles, was da lebt,
Erkennen mög' es Dich und wahrhaft loben.

Gott, der Du unser Schutz und Beistand bist,
Gepriesen sei, den wir allgütig nennen;
Wie ist es schön, vor Deinem Angesicht
Der Seele Dankgefühle zu bekennen.

Gib Frieden Deinem Volke Israel
Und Heil und Gunst und Segen und gewähre
Uns allen Deines Angesichtes Licht,
Das Licht, in dem Du einst des Lebens Lehre,
Der Menschenliebe, der Gerechtigkeit
Gespendest hast. Sei allezeit beschieden
Der Friede Deinem Volk! Gepriesen sei!
Du segnest Israel, Dein Volk, mit Frieden.

* *
*

Bewahre, Herr, vor Bösem meine Zunge,
Vor trügerischen Worten meine Lippen,
Laß meine Seele schweigen, Herr, vor jenen,
Die mich verlästern, daß ergeb'ne Demut
Mein Herz erfülle! Mache, Herr, mich stets
Für Deiner Lehre heilig Wort empfänglich,
Und meinen Sinn bereit für Dein Gebot!
Vernichte Du, o Herr, der Bosheit Anschlag,
Damit ich wandeln kann auf Deinen Wegen.
Laß meines Mundes Worte Dir gefallen
Und meines Herzens Regung, Du mein Hort,
Du meines Heiles Fels und mein Erlöser!
Du, der den Frieden stiftet in den Höh'n,
Gib auch auf Erden uns den Frieden, Herr,
Und breite Frieden über Israel!

Amen.

Schlußgebet.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ בָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ
בְּכָל הֲמוֹנָם:

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה
שָׁמַיִם וְיֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד,
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל לְבָבֶךָ, כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, לִרְאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ,
וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת
שַׁדַּי, וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ, לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ
כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל, כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן:

לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ, וְיִקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עוֹל מַלְכוּתֶךָ, וְתִמְלוֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ

הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ, יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר, וְהָיָה יְיָ
לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

Ein herrlich Erbteil, ist uns Pflicht geworden,
Dir, Herr, zu dienen, Dir zu huldigen
Und Deine Macht voll Ehrfurcht zu bekennen.
Du hast uns unterschieden von den Völkern,
Die vor uns waren, die mit uns einst gingen
Ein Stück des Weges und dahin dann schwanden
Spurlos wie Spreu, die von dem Wind verweht.
Ein gleiches Los, es ist nicht uns geworden.
Wir sind durchs Meer der Zeiten trocknen Fußes
Auf Dich vertrauend stets hindurchgeschritten,
Indes sich hinter uns die Wellen türmten
Und manches Feindes bittren Haß begruben.
Drum beugen wir das Knie und bücken uns
Voll Ehrfurcht, Herr, vor Dir, dem Heiligen,
Der hoch und hehr die blauen Himmel spannte
Und der die Erde hält in starker Hand.
Es thronet Deine stolze Herrlichkeit
In höchsten Höh'n. Es waltet Deine Macht
In allen Himmeln und in unsren Herzen.
Du nur bist unser Gott und keiner sonst,
Du unser Herr, und keiner außer Dir,
Du unser König, dem wir liebend dienen.

Drum lebt die Hoffnung auch in unserer Seele,
Daß alles Böse, alle Missetaten,
Daß Haß und Zwietracht aus der Menschen Herzen

Verschwinden werden, und die ganze Welt
Erfüllt wird endlich sein von Deinem Lichte.
Von Dir und Deiner Herrlichkeit bezwungen,
Wird jedes Erdenkind vor Dir sich beugen,
Und jede Zunge Deinen Ruhm verkünden,
Und jedes Herz nach Deiner Gnade lechzen;
Und alle werden Deinen Namen rufen
Und Dich erkennen und einmütig sich
Und freudig stellen unter Deine Hut.
Und was wir jetzt noch kaum zu träumen wagen,
Wird Wahrheit sein in jenen fernen Tagen,
Wo Dein das Reich und Dein die Herrlichkeit,
Wo Du regierst und alle Herzen lenkst
Und selbst dem Sünder Deine Gnade schenkst,
Du, Einer, Einziger in Ewigkeit.

Gebet der Leidtragenden.

(קַדִּישׁ יָתוֹם)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא (אָמֵן) בְּעָלְמָא
דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ, וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן
וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן
קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן.

[יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:]

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא
וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא, בְּרִיךְ הוּא
לְעֵלָּא (in den 10 Bußetagen wird וּלְעֵלָּא hinzugefügt:)
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא
דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:
עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Jisgaddal w'jiskaddasch sch'meh rabbo b'olmo diw'ro chiruseh w'jamlich malchuseh b'chajjechaun uwjaumechaun uw'chajje d'chol bes jisroël baagolo uwisman koriw w'imru omen.

[J'he sch'meh rabbo m'worach l'olam ul'olme olmajjo.]

Jisborach w'jischtabbach w'jispoër w'jisraumam w'jisnasse w'jishaddar w'jisalleh w'jishallol sch'meh dikudscho, b'rich hu l'elo min kol birchoso w'schiroso tuschb'choso w'nechemoso daamiron b'olmo w'imru omen.

J'he sch'lomo rabbo min sch'majjo w'chajjim olenu w'al kol Jisroël w'imru omen.

Ausseh scholaum bimraumow hu jaasseh scholaum olenu w'al kol Jisroël w'imru omen.

Herr, der Du bist und warst von Ewigkeit zu Ewigkeit,
Geheiligt werde Dein Name!
Du hast von mir genommen mein Glück, meine Freude,
Du hast mein Herz mit Trauer erfüllt
Und mein Auge mit Tränen. —

Aber ich klage nicht, o Herr,
Und forsche nicht, ich, der Staubgeborene,
Nach Deinem ewigen Ratschluß. —
Denn Dein bin ich und Dein ist alles Leben
Von Ewigkeit zu Ewigkeit. Amen.

Herb ist der Schmerz und wehevoll die Trennung,
Aber herrlicher denn alles ist das Wiederfinden
in Gott.
Darum, o Herr, laß Deinen Namen mich preisen,
Der Du das Leid uns sendest zur Prüfung.

Von allen Lippen in allen Lauten
Gesegnet sei in Leid wie in Freud'
Dein heiliges Walten, —
Das nicht ermißt des Sterblichen Sinn,
Nicht Lob und Lied von Menschenzungen!
Unendlich wie die Ewigkeit selbst
Ist Deine Weisheit —
Und eingeht in den ewigen Frieden,
Wer eingeht zu Dir.

Mein Haupt neigt sich in Demut im Staube, —
Doch meine Seele erfüllt unendlicher Trost,
Denn ich darf Dich ahnen, o Vater,
Und meine Seele beten zu Dir!
Denn Du allein bist der Herr über Leben und
Tod,
Du sendest das Leid und reichst den Trost,
Verwundest das Herz und gibst den Frieden.

Dein Name sei geheiligt
Von Ewigkeit zu Ewigkeit! Amen.

Nachtgebet.

הַמַּלְאָךְ, הַגּוֹאֵל אֹתִי מִכָּל־רָע, יְבָרֵךְ אֶת־
הַנְּעָרִים, וְיִקָּרֵא בָהֶם שְׁמִי, וְשֵׁם אֲבֹתַי אַבְרָהָם
וְיִצְחָק, וְיִדְגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃

Dreimal

הִנֵּה לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל׃

Dreimal

לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי יְיָ. קִוִּיתִי יְיָ לִישׁוּעָתְךָ.
יְיָ לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי׃

Der Engel, der mich von allem Unheil erlöst, er segne die Jugend, daß durch sie mein Name fortdauere und der Name meiner Väter Abraham und Isak und daß sie erstarke im Lande!

Siehe, es schlummert und es schläft nicht der Hüter Israels.

Auf Deine Hilfe baue ich! Herr, ich baue, Herr, auf Deine Hilfe! Herr, auf Deine Hilfe baue ich!

Das „Bekenntnis Israels“ Seite 6 und das „Sündenb kenntnis“ Seite 41.

Gebete für die hohen Feste.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צָר וּמַשְׁטִין מֵעָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּיוֹת מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קָרַע רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ*) בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃

---

*) Am Schlusse des Versöhnungstages spricht man in diesem Gebete statt des Wortes כָּתְבֵנוּ in den folgenden fünf Sätzen חָתְמֵנוּ.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, שְׁמַע קוֹלֵנוּ, חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, זְכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן בְּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם
עַל־קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא, שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ, כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים,
עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד, וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

Unser Vater, unser König,
Sieh, wir nahen voll der Schuld,
Herr, um Deines Namens willen
Blick' auf uns herab in Huld!

Send' in diesem neuen Jahre
Segen, Vater, uns und Glück,
Halte fern von unsern Häuptern
Jedes drohende Geschick!

Wehre ab des Feindes Tücken
Und des Drängers Haß und Groll,
Halt von uns Verleumdung ferne —,
Sei uns mild und gnadenvoll!

Unser Vater, unser König,
Halte fern uns Pest und Schwert;
Feindestücke, Not, Verderbnis
Seien von uns abgewehrt!

Lösch' hinweg das Angedenken
Unsrer Sünden, unsrer Schuld
Und vertilge unser Schuldbuch
In Barmherzigkeit und Huld!

Herr, bring' Heilung unsern Kranken,
Nimm, was unser Herz beschwert,
Und empfange, voll Erbarmen,
Die zu Dir zurückgekehrt!

Unser Vater, unser König,
Hebe auf den Urteilsspruch,
Den Du über uns verhängtest,
Schreib' uns in des Lebens Buch!

Schreib uns in das Buch des Heiles,
Gib uns unser täglich Brot,
Löse uns aus Leidesbanden,
Aus der Sünde Schmach und Not!

Herr, das Haupt erhebe wieder
Deinem Volke Israel,
Spende Segen unsern Händen,
Schützend uns vor Schuld und Fehl!

Unser Vater, unser König,
Hör' uns um Erbarmen flehn,
Herr, um unsrer Kinder willen
Lasse Gnade uns ergehn —

Und um der Erschlagnen willen,
Die in böser Zeiten Not,
Herr, für Dich und Deinen Namen,
Willig gingen in den Tod, —

Und um derer willen, Vater,
Die dahingeopfert sich —
Sterbend, Herr, für Deiner Einheit
Anerkennung und für Dich.

Herr, und um der Heil'gen willen,
Die durch Wasser und durch Glut
Preisend Deines Namens Ehre
Wandelten mit Glaubensmut!

Hilf uns gnädig, Herr, in Deiner
Ewigen Barmherzigkeit,
Herr, um Deines Namens willen,
Der uns ziert in Ewigkeit!

Wundertätig ist Dein Name,
Mild und furchtbar auch zugleich,
Herr, um dieses Namens willen
Sei uns huldvoll, gnadenreich!

Ob wir Deiner auch nicht würdig,
Laß uns ohne Gnaden nicht,
Und in ewigem Erbarmen
Neige uns Dein Angesicht! Amen.

Gebet um Abwehr der Gefahr.

(וּנְתַנֶּה תֹּקֶף)

וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם, כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם,
וּבוֹ תִּנָּשֵׂא מַלְכוּתֶךָ, וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ, וְתֵשֵׁב
עָלָיו בֶּאֱמֶת, אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ
וָעֵד, וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה, וְתִזְכּוֹר כָּל
הַנִּשְׁכָּחוֹת וְתִפְתַּח אֶת סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת וּמֵאֵלָיו
יִקָּרֵא, וְחוֹתָם יַד כָּל אָדָם בּוֹ, וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע,
וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע, וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן, וְחִיל
וְרָעָדָה יֹאחֵזוּן, וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין, לִפְקוֹד עַל
צְבָא מָרוֹם בַּדִּין, כִּי לֹא יִזְכּוּ בְּעֵינֶיךָ בַּדִּין, וְכָל בָּאֵי
עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי מָרוֹן, כְּבַקָּרַת רוֹעֶה
עֶדְרוֹ, מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְתּוֹ, כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר
וְתִמְנֶה, וְתִפְקוֹד נֶפֶשׁ כָּל חָי, וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָה לְכָל
בְּרִיּוֹתֶיךָ, וְתִכְתּוֹב אֶת גְּזַר דִּינָם׃

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן, וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן,
כַּמָּה יַעַבְרוּן, וְכַמָּה יִבָּרְאוּן, מִי יִחְיֶה, וּמִי יָמוּת,
מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא בְקִצּוֹ, מִי בַמַּיִם, וּמִי בָאֵשׁ, מִי
בַּחֶרֶב, וּמִי בַּחַיָּה, מִי בָרָעָב, וּמִי בַצָּמָא, מִי בָרַעַשׁ
וּמִי בַמַּגֵּפָה, מִי בַחֲנִיקָה, וּמִי בַסְּקִילָה׃ מִי יָנוּחַ,
וּמִי יָנוּעַ, מִי יִשָּׁקֵט, וּמִי יִטָּרֵף, מִי יִשָּׁלֵו, וּמִי יִתְיַסָּר,
מִי יֵעָנִי, וּמִי יֵעָשֵׁר, מִי יִשָּׁפֵל, וּמִי יָרוּם׃

וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה וּצְדָקָה
מַעֲבִירִין אֶת רוֹעַ הַגְּזֵרָה׃

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ, קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ
לִרְצוֹת, כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת, כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ
מֵחַטָּאתוֹ וָחָי, וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ, אִם יָשׁוּב
מִיַּד תְּקַבְּלוֹ׃ אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם, וְאַתָּה
יוֹדֵעַ יִצְרָם, כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם׃ אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר
וְסוֹפוֹ לֶעָפָר, בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ, מָשׁוּל כַּחֶרֶס
הַנִּשְׁבָּר, כֶּחָצִיר יָבֵשׁ, וּכְצִיץ נוֹבֵל, וּכְצֵל עוֹבֵר
וּכֶעָנָן כָּלָה, וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת, וּכְאָבָק פּוֹרֵחַ, וּכַחֲלוֹם
יָעוּף׃

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם

אֵין קִצְבָה לִשְׁנוֹתֶיךָ, וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ,
וְאֵין לְשַׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ, וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם
שְׁמֶךָ, שִׁמְךָ נָאֶה לָךְ, וְאַתָּה נָאֶה לְשִׁמְךָ, וּשְׁמֵנוּ
קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ׃

Herr, erbarmend schau hernieder, sieh vor Dir
uns zagend stehn,
Gnädig laß vor Dich gelangen unsrer Herzen
banges Fleh'n!
Tief erschauert unsre Seele ob des Tages Heiligkeit,
Den zum Tage des Gerichtes Du erkoren und geweiht.
Denn der Tag des Weltgerichtes, der Vergeltung
ist gekommen,
Und sie sind nicht ohne Fehle, wenn Du richtend
sie vernommen.

Alle Wesen, die da wandeln, — ziehen stumm an Dir vorbei,
Unabsehbar ist die Menge, ohne Ende scheint die Reih'.

Wie die Schafe vor dem Schäfer, der da zählet seine Herde,
Zieh'n an Dir vorbei die Völker und Geschlechter dieser Erde.
Und Du wägst und prüfst sie alle, keiner birgt sich Deinem Blick,
Und Dein Ratschluß, Herr, bestimmet allen Wesen ihr Geschick.

Setzest jedem, der da lebet, seiner Taten Ziel und Frist!
Der Du aller Welten Richter und des Schicksals Lenker bist,
Du bestimmest Tod und Leben, alles Werden und Vergehn.
Du bestimmst, die aufwärts schreiten, und die achtlos untergehn.

Du bestimmst, wer fürder dürfe in der Sonne Licht verweilen,
Und wen jäh und unvermutet soll des Todes Ruf ereilen.
Du verteilst des Lebens Lose, Du, o Herr, bestimmst allein,
Wer erliegt des Hungers Nöten, niedersinkt in Durstes Pein,

Wer in Fluten grausig endet, wer verzehrt von Feuersglut,
Wer durch Feindesschwert getötet, wer durch wilder Tiere Wut; —
Wer, von Glückesgunst getragen, seines Sehnens Ziel erreicht,
Wer inmitten frohen Hoffens in der Jugend Glanz verbleicht, —

Wer, beglückt mit allen Gütern, Wonnen erntet ohne Zahl,
Wer ein Leben steten Kummers fristet in der Sorgen Qual, —
Wer in Frieden fürder wandelt, wer von Fährden wild gehetzt,
Wem ein sanfter Tod beschieden, wem ein grauses Ziel gesetzt, —

Wer erniedrigt tief auf Erden, wer erhöht durch Kraft und Glück,
Du allein, o Herr, entscheidest jedes irdische Geschick.
Aber Reu', Gebet und Wohltun wehren das Verhängnis ab,
Schützen uns am Lebenspfade, retten uns vor frühem Grab.

Denn Du willst nicht, daß der Frevler in der Sünden Last verderbe,
Willst, daß, seines Ziels gedenkend, er der Seele Heil erwerbe.
Harrst geduldig seiner Buße, und noch an des Abgrunds Rand
Reichst Du seiner späten Reue gnadenvoll die Vaterhand.

Du, der seinen Leib gebildet, ihn gebaut aus Fleisch und Blut,
Herr, Du kennst des Menschen Triebe, seiner Sinne heiße Glut.
Staubgeboren, staubverfallen, ohne Aufhalt muß er schaffen,
Von Gefahren rings umlauert schweren Kampfes Brot erraffen.

Sorg' und Kummer sind sein Erbe, erdwärts drängt sein täglich Streben,
All sein Glück, es ist zerbrechlich, einem Scherben gleicht sein Leben,
Gleicht der Blume, die vom Froste einer Frühlingsnacht verblüht,
Gleicht der Flamme, die verzehrend selber sich zu Asche glüht —,

Gleicht der Wolke, die am Himmel als ein dunkler Schatten ziehet,
Gleicht dem Odem unsres Mundes, der — ein Hauch — vorüberfliehet!
Gleicht dem Staube, den verächtlich in die Lüfte streut der Wind;
Denn gleich einem flücht'gen Traume unsres Daseins Tage sind.

Du allein, o Allregierer, breitest schützend Deine Hände
Ueber uns und unser Schicksal. Ohne Anfang, ohne Ende
Lenkest Du der Welten Kreislauf, thronend über Raum und Zeit,
Unverändert schaffend, waltend, Gott, in alle Ewigkeit!

Für den Versöhnungstag.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחוֹל ׀ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם
(הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפּוּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר
פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי
הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר:
וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ. וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ. שׁוּבָה
אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בוֹ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי
אַתָּה סֶלַח לְיִשְׂרָאֵל. וּמָחֵל לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־
דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. לַעֲוֹנוֹתֵינוּ
וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ
בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ
(הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפּוּרִים:

Schon erblinkt der Stern der Nacht
Und der Tag des Herrn erwacht!
Unsre bangen Herzen beben,
Dir zu nahen, Herr der Welten,
Der, zu strafen, zu vergelten,
Richtet über unser Leben.

Unsre Seele fühlt ein Bangen
Wie ein müdes Heimverlangen
In den Schoß der ewigen Gnade,
Die erbarmungsvoll verzeiht
Jedem Sünder, der bereut.

Bebst du auch, mein armes Herz,
Schwer gebeugt von Schuld und Fehle,
Fasse Mut, du meine Seele,
Blicke hoffend himmelwärts!
Denn der Herr der ew'gen Liebe
Neigt sich gnadenvoll zu dir,
Und in himmlischem Verzeih'n
Dich der Qualen zu befrei'n,
Stillt er aller niedern Triebe
Sündige Begier!
Haucht in deine Seele gnädig
Seiner Liebe Himmelslicht,
Daß du allen Kummers ledig
Hebst das Haupt voll Zuversicht
Und mit neugestärkter Seele
Wandelst auf dem Pfad der Pflicht.
Herr! Vergib uns Sünd' und Fehle,
Strafe nicht die Missetat,
Blick' barmherzig auf uns nieder,
Nimm uns voll Erbarmen wieder
Auf in Deiner Gnade Huld
Und verzeihe unsre Schuld!

So durchglüht vom Strahl der Liebe,
Der die Nacht des Herzens segnend
Hellet wie ein lichter Stern,
Komm heran, du Tag des Herrn!

Streue hin dein mildes Licht,
Das in alle Herzen bricht,
Das der Menschheit finstre Triebe,
Siegend über Haß und Spott,
Wandelt in den Geist der Liebe,
Die die Herzen hebt zu Gott!

Und vom Abend bis zum Abend
Fülle Andacht unsern Sinn,
Trage zu des Himmels Höhen
Unsrer Reue banges Flehen
Vor den Herrn der Schöpfung hin!
Zu dem Thron des Weltenherrschers
Steige unser Lied empor,
Mische mit der Sphären Hymnen
Preisend sich zum Jubelchor!

Sei willkommen, Tag des Herrn,
Sei gegrüßt als heil'ger Bote,
Der du mit dem Abendrote
Nahst — und bis zum Abend weilest,
Der du unser Sehnen stillest,
Unser Herz mit Hoffnung füllest,
Allen Kummer sänftigst, heilest!
Du, der Zagen kehrt in Hoffen,
Gnade jedem Sünder weiht,
Alles Leid, das uns betroffen,
Wandelt um in Seligkeit, —
Du, der auf dem lichten Pfade
Des Vergebens und der Gnade
Unsres Lebens nichtig Teil
Führt zum ewigen Seelenheil, —
Schon erblinkt dein erster Stern,
Sei gegrüßt, du Tag des Herrn!

Sündenbekenntnis.

(Auch für die tägliche Andacht.)

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תָּבוֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף, לוֹמַר לְפָנֶיךָ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אֲבָל אֲנַחְנוּ וַאֲבוֹתֵינוּ חָטָאנוּ:

אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר. יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נָאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף. רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תָּעְתָּעְנוּ:

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים, וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ, כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם, וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָל־חָי:
אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן, וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב:
אֵין דָּבָר נָעֳלָם מִמֶּךָּ, וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ:

Ich habe schwer und oft gesündigt, Vater,
Und Dich, o Herr, und Dein Gebot mißachtet.
Mein Haupt, das sich in Demut beugen sollte,
Hat oft in eitler Hoffart sich erhoben,
An meinem Herzen nagte Selbstsucht, Herr,
Und Eitelkeit, die meinen Sinn betört,
Und Undank fraß an meinem Herzen, Herr,
Der Du allgütig bist und mit der Liebe Strahlen
Die Welt belebst und alle Herzen füllest —,
Mein Herz begriff Dich nicht und Deine Güte:
Ich hab' geklagt und hab' gemurrt, gelästert,

O Vater, sieh, in reuiger Zerknirschung
Beug' ich beschämt mein Angesicht vor Dir,
Denn viele meiner Taten scheuen ängstlich
Das Angesicht der Welt. Um wieviel banger
Muß ich Dein forschend Richterauge fürchten,
Bis in des Herzens tiefstem Grund erschauern
Vor Deiner Weisheit strengem Richterspruch!

So nimm, o Herr, in Wohlgefallen auf
Müßt ich mein Angesicht vor Dir verbergen
Und vor der Last der Schuld, die mich bedrückt,
Verzweifeln, Herr, an der Versöhnung Macht —,
Wär' Deine Gnade, Gott, nicht unermeßlich,
Unendlich nicht Dein Mitleid und unendlich
Die väterliche Weisheit Deiner Güte,
Die in der Seele Tiefen schaut und gnädig
Um uns'rer Schwäche willen uns verzeiht!

So nimm, o Herr, in Wohlgefallen auf
Das reuige Bekenntnis meiner Sünden
Und schreibe mich in der Versöhnung Buch!

Am Ausgang des Versöhnungstages.

אַתָּה נוֹתֵן יָד לְפוֹשְׁעִים וִימִינְךָ פְּשׂוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים וַתְּלַמְּדֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהִתְוַדּוֹת לְפָנֶיךָ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וּתְקַבְּלֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵימָה לְפָנֶיךָ בְּאִשִּׁים וּכְנִיחוֹחִים לְמַעַן הִבָּרֵךְ אֲשֶׁר אָמַרְתָּ אֵין קֵץ לְאִשֵּׁי חוֹבוֹתֵינוּ וְאֵין מִסְפָּר לְנִיחוֹחֵי אַשְׁמָתֵנוּ. וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה וְתוֹלַעָה לְפִיכָךְ הִרְבֵּיתָ סְלִיחָתֵנוּ. מָה אָנוּ מָה חַיֵּינוּ מָה חַסְדֵּנוּ מַה צִּדְקוֹתֵינוּ מַה יְשׁוּעָתֵנוּ מַה כֹּחֵנוּ מַה גְּבוּרָתֵנוּ מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל׃

אַתָּה הִבְדַּלְתָּ אֱנוֹשׁ מֵרֹאשׁ וַתַּכִּירֵהוּ לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. כִּי מִי יֹאמַר לְךָ מַה תִּפְעָל וְאִם יִצְדַּק מַה יִּתֶּן לָךְ׃ וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת יוֹם) צוֹם הַכִּפּוּרִים הַזֶּה קֵץ וּמְחִילָה וּסְלִיחָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם׃

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ כִּי לֹא תַחְפּוֹץ
בְּהַשְׁחָתַת עוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהִמָּצְאוֹ
קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב: וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ
וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל
אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ: וְאַתָּה אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת
חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת וּמַרְבֶּה
לְהֵטִיב וְרוֹצֶה אַתָּה בִּתְשׁוּבַת רְשָׁעִים וְאֵין אַתָּה
חָפֵץ בְּמִיתָתָם שֶׁנֶּאֱמַר אֱמֹר אֲלֵיהֶם חַי אָנִי נְאֻם
אֲדֹנָי אֱלֹהִים אִם אֶחְפַּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי אִם בְּשׁוּב
רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה. שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם הָרָעִים
וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְנֶאֱמַר הֶחָפֵץ אֶחְפַּץ
מוֹת רָשָׁע נְאֻם אֲדֹנָי אֱלֹהִים הֲלֹא בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו
וְחָיָה: וְנֶאֱמַר כִּי לֹא אֶחְפַּץ בְּמוֹת הַמֵּת נְאֻם
אֲדֹנָי אֱלֹהִים וְהָשִׁיבוּ וְחִיוּ: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל
וּמְחָלָן לִשְׁבָטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ
אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

Du reichst, o Herr, in Deiner ew'gen Gnade
Die Hand den Sündigen und hältst die Rechte
Den Reuerfüllten hin, sie zu empfangen.
Du hast uns kund getan in Deiner Lehre,
Daß reuig wir Dir jede Schuld bekennen,
Ablassen von dem sünd'gen Tun und Frevel,
Den stolzen Sinn in wahrer Buße beugen,
Die Dir erscheint wie Duft- und Feueropfer.
Ob endlos auch der Sünden Zahl und Schwere,
Unendlich bleibt Dein ewiges Erbarmen!

Du weißt, daß unsres Erdendaseins Ende
Nur Wurm und Fäulnis ist, vergänglich alles,
Was da im Staube strebt! So hast du gnädig
Verzeihung und Vergebung uns gewährt.
Wer sind wir, Herr, und was ist unser Leben,
Was unsre Tugend und Gerechtigkeit?
Was unser Stolz, was unsre Kraft und Stärke?
Was, Herr, vermögen wir vor Dir zu sprechen,
Als anzuklagen uns und unsre Ohnmacht!
Verschwinden nicht der Erde Heldentum
Und jeder Größe Glanz und Ruhm vor Dir,
Als wären niemals sie gewesen? Sind
Vor Dir, o Herr, nicht töricht alle Weisen
Und unverständig die Verständigen?
Denn nichtig nur ist all ihr Tun und Streben,
Ein Traum nur alle ihre Lebenstage,
Und was des Menschen Vorrang vor dem Tiere,
Gilt nichts, o Herr, vor Dir und Deinem Urteil.

Doch hat, Du Unerforschlicher, Dein Ratschluß
Von Urbeginn den Menschen ausgezeichnet,
Vor Dir zu steh'n gewürdigt. Wer vermöchte
Zu fragen Dich, o Herr: Wozu? Warum?
Und wenn der Mensch des Rechtes Bahn gewandelt,
Was hätte damit er denn Dir gegeben?
Nur Dein unendliches Erbarmen gab uns
Den heil'gen Tag der Buße und Versöhnung,
Daß wir, von sündigem Tun und Frevel lassend,
Rückkehren, Herr, zu Dir und Deiner Liebe,
Zu dienen Deinem Willen und Gebote
Mit einem reinen, ungeteilten Herzen.

So ruft und mahnt uns der Propheten Stimme:
„Geht hin und suchet Gott, da er zu finden,
Und ruft ihn an, dieweil er nahe ist —".
„Der Sünder lasse seiner Frevel Bahn,
Der Sohn des Unheils und des Lasters banne
Die sündigen Gedanken, kehre reuig
Zu Gott zurück, der seiner sich erbarmt
Und voller Gnade alle Schuld verzeiht."
Du bist, o Herr, ein Gott der Gnade,
Der Langmut, Liebe und Barmherzigkeit,
Ein Gott der Wahrheit, Güte und Vergebung,
Der Freude hat an jedes Sünders Reue,
Nicht des Gestrauchelten Verderben will,
Nicht seinen Tod und Untergang.
Dein Seher kündete: „So sage ihnen,
So wahr ich lebe, spricht Dein Herr und Gott,
Ich will den Tod des Sünders nicht, — ich will,
Daß er umkehre, seine Frevel lasse,
Zu mir sich wende und erneuert lebe."
So bist es Du, der milde Israel
Vergibt und gnadenreich Verzeihung spendet
Jeschuruns Stämmen, Herr, zu jeder Zeit,
Zu dem allein empor wir flehend schauen.

O Gott der Gnade! Dieser heil'ge Tag,
Der uns durch unsrer Schuld Bekenntnis beugt
Und wieder durch die Ahnung uns erhob,
Daß Du uns nahe bist, weil wir in Demut
Dir nahten, Herr! — der heil'ge Tag, geweiht
Vom Geiste der Versöhnung, neigt sich nieder!
Und wie die Sonne, eh' sie scheidend sinkt,
Der letzten Strahlenfluten Pracht entfaltet
Und über alle Lande purpurn wirft

Ihr golden Lichtgewand, verklärt auch jetzt
Zur Abendzeit die Weihe dieses Tages
Die Seele uns, und jegliches Empfinden,
All unser Hoffen, Harren, Wünschen, Sehnen
Ist übersonnt vom Lichtstrahl Deiner Gnade.

In unsere Seele taut der heil'ge Friede,
Den Du uns spendest, Herr, und laut ertönt,
Wie unsrer Bitten Widerhall, Dein Ruf
In unsres Herzens Tiefen: „Ich verzeihe!"
So möge licht es werden in der Seele
Auch einem jeden Deiner Erdenkinder,
Das Herz von Sorg' erfüllet und von Trauer!
O lasse Deines Reiches Licht erstrahlen,
Die Menschheit einigend zum ew'gen Bunde,
O sende Trost dem Kummer Deines Volkes,
Du Einer, Einziger in Ewigkeit!

Einmal שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

Dreimal בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

Siebenmal יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים׃

**Höre Israel, der Ewige, unser Gott,
ist ein einiger Gott!**

**Gelobt sei der Name seiner ruhmreichen Herrschaft
immer und ewig!**

Der Ewige, er ist Gott!

Für die Festtage.

(Aus dem Hallel.)

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
יֹאמְרוּ נָא בֵית אַהֲרֹן, כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְיָ, כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Danket dem Herrn, denn er ist gütig,
Ewig währet seine Huld!
Juble laut, Israel:
Ewig währet seine Huld!
Ihr Söhne Aarons, stimmet ein,
Ruft alle, die den Herrn ihr fürchtet:
Ewig währet seine Huld!

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַּמֶּרְחָבְיָהּ׃ יְהוָה
לִי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם׃ יְהוָה לִי בְּעֹזְרָי
וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי׃ טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטֹחַ
בָּאָדָם׃ טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים׃ כָּל־
גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילַם׃ סַבּוּנִי גַם־
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילַם׃ סַבּוּנִי כִּדְבוֹרִים
דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילַם׃ דָּחֹה
דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַיהוָה עֲזָרָנִי׃ עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה׃

War ich bedrängt und rief zu Gott,
Er hörte mich noch stets und half.
Ist Gott für mich, was fürchte ich?

Was kann ein Mensch mir tun?
Kämpf Gott, mein Helfer, mir zur Seit',
Erwarte ich getrost den Feind.
Besser auf Gott vertrauen,
Als auf Menschentreue,
Besser auf Gott vertrauen,
Als auf der Großen Wort.
Und wenn die Völker alle mich' umdrohn,
Im Namen Gottes schlag' ich sie. —
Im Ränkebund umdroh'n sie mich,
Im Namen Gottes schlag ich sie.
Wie Wespen schwärmen sie um mich,
Wie Dornenbrand versengt sie Gott,
In seinem Namen schlag' ich sie.
Und war ich schon dem Falle nah',
Die Rechte Gottes half mir auf.
Mein Sieg und Sang ist Gott,
Er meine Hilfe!

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא׃

O Herr, hilf uns! O Herr, gieb uns Sieg!

Psalmverse.

Psalm 3, Vers 2, 4, 6—9.

יְהוָה מָה־רַבּוּ צָרָי רַבִּים קָמִים עָלָי׃ וְאַתָּה יְהוָה
מָגֵן בַּעֲדִי כְּבוֹדִי וּמֵרִים רֹאשִׁי׃ אֲנִי שָׁכַבְתִּי וָאִישָׁנָה
הֱקִיצוֹתִי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי׃ לֹא־אִירָא מֵרִבְבוֹת עָם
אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלָי׃ קוּמָה יְיָ הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהַי
כִּי־הִכִּיתָ אֶת־כָּל־אוֹיְבַי לֶחִי שִׁנֵּי רְשָׁעִים שִׁבַּרְתָּ׃
לַיהוָה הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה׃

Psalm 20, Vers 8—10.

אֵלֶּה בָרֶכֶב וְאֵלֶּה בַסּוּסִים וַאֲנַחְנוּ בְּשֵׁם־
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נַזְכִּיר׃ הֵמָּה כָּרְעוּ וְנָפָלוּ וַאֲנַחְנוּ
קַמְנוּ וַנִּתְעוֹדָד׃ יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ׃

Psalm 23, Vers 4,

גַּם כִּי־אֵלֵךְ בְּגֵיא צַלְמָוֶת לֹא־אִירָא רָע כִּי־
אַתָּה עִמָּדִי שִׁבְטְךָ וּמִשְׁעַנְתֶּךָ הֵמָּה יְנַחֲמֻנִי׃

Ewiger, wie viele auch meine Feinde seien, wie viele, die sich gegen mich erheben,
Du bist um mich ein Schild, Du schützest mich, Du richtest mich auf,
Ich lege mich ruhig nieder und schlafe sicher und erwache, weil Gott mich stützt.

Ich fürchte nicht die Zahllosen, die mich umzingeln.

Auf, Ewiger, hilf mir, mein Gott! Du schlägst alle meine Feinde und zertrümmerst ihre Macht.

Bei Gott ist der Sieg. Ueber uns Dein Segen!

Sie dräuen mit Kriegswagen und brausen daher auf stolzen Rossen, wir aber rufen zu Gott, unserem Vater im Himmel,

Sie sinken ins Knie und fallen, wir aber stehen aufrecht und halten uns.

Ewiger, hilf, erhöre uns, König der Welt, da wir Dich rufen!

Auch wenn ich schreiten muß durchs Tal des Todesdüsters, — ich fürchte kein Leid, denn Du bist bei mir. Dein Stab und Deine Stütze, sie sind mein Trost.

Psalm 27, Vers 1—3, 7.

לְדָוִד יְהוָה אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמִּי אִירָא יְהוָה
מָעוֹז־חַיַּי מִמִּי אֶפְחָד׃ בִּקְרֹב עָלַי מְרֵעִים לֶאֱכֹל
אֶת־בְּשָׂרִי צָרַי וְאֹיְבַי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוּ וְנָפָלוּ׃ אִם־
תַּחֲנֶה עָלַי | מַחֲנֶה לֹא־יִירָא לִבִּי אִם תָּקוּם עָלַי
מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בוֹטֵחַ׃
שְׁמַע־יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא וְחָנֵּנִי וַעֲנֵנִי׃

Gib in des Krieges bangen Tagen,
Gott, mir nur Kraft, auf Dich zu schau'n;
Ich werde nimmermehr verzagen,
Kann ich nur fest auf Dich vertrau'n.

Wenn Menschenstärke nichts mehr nützt,
So ist's Dein Arm, der mich schützt.

Was hilft der Streiter große Menge?
Was hilft Gewalt'gen ihre Macht?
Der Ross' und Wagen dicht' Gedränge
Hat doch nicht immer Sieg gebracht;
Der wird allein von Deiner Hand,
Wem Du ihn gönnest, zugewandt.

Kein blinder Zufall herrscht auf Erden,
Du bist der Gott, der alles führt;
Du läß'st es alle inne werden,
Daß Dir allein die Macht gebührt.
Zürnt immer, Völker, rüstet euch!
Ist Gott für uns, so fehlt der Streich.

Dann fallen wir in Deine Arme,
O Vater der Barmherzigkeit,
Und flehen demutsvoll: „Erbarme
Dich über uns zur bösen Zeit!
Laß' Gnade uns für Recht ergeh'n,
So bleiben wir doch aufrecht steh'n!"

Psalm 27, Vers 10 und 14.

כִּי־אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַיהוָה יַאַסְפֵנִי׃ קַוֵּה אֶל־
יְהוָה חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ וְקַוֵּה אֶל־יְהוָה׃

Psalm 31, Vers 6.

בְּיָדְךָ אַפְקִיד רוּחִי פָּדִיתָה אוֹתִי יְהוָה אֵל אֱמֶת׃

Psalm 34, Vers 23.

פּוֹדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל
הַחוֹסִים בּוֹ׃

Vater und Mutter sind mir fern, doch Du, mein Gott, Du bist bei mir.
Hoffe auf Gott, mein Herz, sei stark und fest, ja hoffe auf Gott!
In Deine Hand, o Herr, vertraue ich meinen Geist, Du erlösest mich, Ewiger, treuer Gott!
Gott befreit die Seele seiner Getreuen, allen, die ihm vertrauen, widerfährt kein Leid.

Psalm 68, Vers 6 und 7.

אֲבִי יְתוֹמִים וְדַיַּן אַלְמָנוֹת אֱלֹהִים בִּמְעוֹן קָדְשׁוֹ׃
אֱלֹהִים | מוֹשִׁיב יְחִידִים בַּיְתָה מוֹצִיא אֲסִירִים
בַּכּוֹשָׁרוֹת אַ֫ סוֹרְרִים שָׁכְנוּ צְחִיחָה׃

Vater der Waisen und Anwalt der Witwen ist Gott in seiner heiligen Wohnung.
Verlassene führt er in die Heimat zurück, Gefesselten löst er die Bande zu seliger Freiheit.

Psalm 73, Vers 25 und 28.

מִי־לִי בַשָּׁמַיִם וְעִמְּךָ לֹא־חָפַצְתִּי בָאָרֶץ׃
וַאֲנִי | קִרְבַת אֱלֹהִים לִי טוֹב שַׁתִּי בַאדֹנָי יְהוִה
מַחְסִי לִסַּפֵּר כָּל מַלְאָכוֹתֶיךָ׃

Psalm 74, Vers 22.

קוּמָה אֱלֹהִים רִיבָה רִיבֶךָ זְכֹר חֶרְפָּתְךָ מִנִּי־
נָבָל כָּל־הַיּוֹם׃

Wen habe ich im Himmel? Und außer Dir begehr' ich nichts auf Erden.
An Gott mich halten, ist mein Gut; auf Gott den Herrn setz' ich mein Hoffen, zu rühmen alle Deine Werke.
Auf, o Herr, führe Deinen Streit, gedenke Deinen Feinden ihr Höhnen den ganzen Tag!

Psalm 91.

יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן׃ אֹמַר
לַיהוָה מַחְסִי וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ׃ כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר הַוּוֹת׃ בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ
לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ׃ לֹא־
תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדְּךָ ו אֶלֶף
וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא ו יִגָּשׁ׃ רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט
וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן
שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־
יִקְרַב בְּאָהָלֶךָ׃ כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־
דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן־תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃
עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃ כִּי בִי
חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי
וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃ אֹרֶךְ
יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

Wer im Schutz des Höchsten sitzet, ruht in des Allmächtigen Schatten, der spricht zu

Gott: „Meine Zuflucht, meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue.“ Er rettet dich aus Netz und Schlinge, von der Pest Verderben.

Mit seinem Fittich deckt er dich, du bist geborgen unter seinem Flügel, Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du die Schrecken der Nacht, nicht das Geschoß, das offen am Tage daherfliegt, nicht das Verderben, das im Dunkel schleicht, nicht die Seuche, die am Mittag wütet.

Fallen Tausende dir zur Seite, Zehntausende dir zur Rechten, — dir nahet es nicht.

Mit eignen Augen wirst Du es sehen, vor Dir wird den Feind die Vergeltung treffen,

Denn du sprachst: „Herr, meine Zuversicht!“ Den Höchsten wähltest du dir zum Hort.

Dich wird kein Unheil treffen, keine Not deinem Zelte nahen.

Seine Engel entbietet er dir, dich zu behüten auf allen deinen Wegen.

Auf Händen tragen sie dich, daß dein Fuß an den Stein nicht stoße,

Ueber Löwe und Otter schreitest Du, zertrittst Drachen- und Löwenbrut.

„Weil er nach mir begehrt, befrei' ich ihn, erhöhe ihn, weil er mich kennt.

Er ruft mich und ich erhöre ihn, mit ihm bin ich in der Not. Ich befreie ihn und bring' ihn zu Ehren.

Mit langem Leben sättige ich ihn und lass' ihn schauen meine Hilfe.“

Psalm 121.

שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל הֶהָרִים
מֵאַיִן יָבוֹא עֶזְרִי: עֶזְרִי מֵעִם יְהוָה עֹשֵׂה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ: אַל־יִתֵּן לַמּוֹט רַגְלֶךָ אַל יָנוּם שֹׁמְרֶךָ:
הִנֵּה לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה
שֹׁמְרֶךָ יְהוָה צִלְּךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ
לֹא־יַכֶּכָּה וְיָרֵחַ בַּלָּיְלָה: יְהוָה יִשְׁמָרְךָ מִכָּל־רָע
יִשְׁמֹר אֶת־נַפְשֶׁךָ: יְהוָה יִשְׁמָר־צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

Ich erhebe meine Blicke zu den Höhen, — woher soll mir Hilfe kommen?
Die Hilfe kommt nur von Gott, der Himmel und Erde geschaffen.
Er läßt nicht wanken deinen Fuß, nicht schlummert dein Hüter.
Siehe, es schläft und schlummert nicht der Hüter Israels.
Der Ewige ist dein Hüter, dein Schatten zu deiner Rechten,
Am Tage sticht dich die Sonne nicht, noch trifft dich ein Fährnis bei Mondenschein.
Der Ewige hütet dich vor allem Bösen, bewahrt deine Seele,
Der Ewige hütet deinen Ausgang und deinen Eingang von nun an bis in Ewigkeit.